

Ais Federn verse

Verers Sändot : A magyar
emigratio Keleten, I, 223-5

Az ősz borong, hon, síkjaid felett,
Elszállnak szarindok darrad;
Kémli psemem, de nem találja fel
A légi vándorok csapófogait.

E buszvidék felém jönnek ök,
A párnuzs tölcsé hirt nem mondának,
An ősi mál, az ősi felleget
Nem a szép hon felől az állományok.

Csal néha jó kibujdori magat
Átszökkel a határ veszébe;
Szerelem adja az öt- de könyg köjött,
Látás-mindret könygre keserit.

Nem hozza ked vesindüdvözelet,
Nem hozza, mit szívem bájtaná,
Brom hűret, hogy négre újólag
Borog az ismét a hazá!

Halált borúl! hösek végnapjait
Bírók, orvosi bakok nagy kacaját
Sól robbinásról, melyet szabadon
Látára a trónusok kepeleme ad.

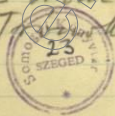
Elmondja, a jöttel veszté között
Erdők homályán mint lappangómat
Míg néretek Szaglálmat nyomán
Az üldözött vad bejövését.

Elmondja a zsarlás epizódját
A konvokó nép seregét, Kéjait,
S a gyász sárván minden epizód
Végső sivatáron u. s. s. s. s. s.

Az átok, inségök! e nemzeten
Meddig marad megperdemetlenül?
Egötrelém, e kínos üldözök
Tejére vinnak, mikor kerül?

Jöved-e Köt, midőn a ment jogok
S a nyomorú velt népeknek istene
Büntetmi Kél s elítte porba hull
A ment szabad aj minden ellene?

Jöved-e Köt, midőn a nemzetenek
Eg kál a áldozatra gyűljenek
S a ment tüzét, az ömlesztötét
Tejére vinnak hasábitól gelyesszenek?

Jövendő-e Kov, midőn feledve let
a d'ájdalom, melyet Kikzenvedent,
Mondhatjuk-e még: hálának 'ég,
Él remyztünk - miénk g' hon
mient!

"É bejerttet Ács Gergely,
Kintatnai buszongó versével én
leghelyesebb zordatom le.
Nefrany, remyzt, an emlékezt
okáért, ide igtatom": (veress
Sándor)